

Arrest

nr. 292 802 van 10 maand 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verkreeg op 26 juli 2013 op de Belgische vertegenwoordiging in Yaoundé een visum 'type D' als buitenlandse student.

1.2. Verzoeker werd op 23 januari 2014 in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig was tot 31 oktober 2014 en die op 6 februari 2015 werd verlengd tot 31 oktober 2015.

1.3. Verzoeker diende op 10 maart 2015 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van

artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 19 maart 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 2 oktober 2015 (RvV 2 oktober 2015, nr. 153 851).

1.5. Verzoeker diende op 28 april 2015 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 12 mei 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 9 november 2016 (RvV 9 november 2016, nr. 177 443).

1.7. Verzoeker diende op 12 januari 2016 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 23 mei 2016 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. Verzoeker diende op 18 november 2016 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 20 februari 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 20 februari 2017 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12. Verzoeker diende op 4 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 juli 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 6 november 2018 (RvV 6 november 2018, nr. 212 013).

1.13. Verzoeker diende op 19 oktober 2018 nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 17 januari 2019 een beslissing waarbij de in punt 1.13 vermelde aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen in zijn arrest van 14 maart 2022 (RvV 14 maart 2022, nr. nr. 269 667).

1.15. Verzoeker diende op 30 augustus 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 maart 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 27 maart 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.08.2021 werd ingediend en geactualiseerd op 21.10.2021 en 09.03.2023 door :

D.(...) D.(...), N.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Kameroen

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 04.12.2017 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 08.11.2018 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 11 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene naar België is gekomen door middel van een visum type D waarvoor hij het akkoord kreeg op 18.07.2013. Op 31.10.2014 verviel het verblijf op basis van een studentenvisum. Op 06.02.2015 kwam er een akkoord tot verlenging omwille van het wel voldoen aan de voorwaarden. Het BIVR verviel echter op 31.10.2015, waarop er op 09.02.2017 een weigering voor verlenging volgde. Betrokkene diende eveneens verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter in, dit respectievelijk op 10.03.2015, 28.04.2015, 13.01.2016, 18.11.2016 en 19.10.2018. De eerste vier aanvragen werden allen onontvankelijk verklaard, dit respectievelijk op 19.03.2015, 12.05.2015, 23.05.2016 en 20.02.2017. De laatste aanvraag werd op 17.01.2019 ongegrond verklaard. Het beroep hiertegen werd op 14.03.2022 verworpen.

Betrokkene haalt aan een beperkte band en/of geen band meer te hebben met zijn land van herkomst. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band heeft met Kameroen. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 36 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan bij een terugkeer naar Kameroen te ontberen van basisbehoeften omwille van de langdurige afwezigheid uit dit land en waardoor er niet aangenomen kan worden dat betrokkene in staat is om (voor een langdurige, onzekere periode) in zijn levensonderhoud te voorzien. Hierbij dient herhaald te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn VIB dd. 04.12.2017 verklaarde dat zijn ouders alsook zijn dochter in Kameroen verblijven. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar de algemene toestand in zijn land van herkomst waarbij Kameroen getroffen werd door een zogenaamde “Engelstalige crisis” sinds eind 2016. Verder benadrukt betrokkene dat er een zeer belangrijk en relevant verschil is tussen een politieke gedachte beamen (zoals de onafhankelijkheid van de “Southern Cameroon”) en een politiek engagement opnemen binnen de politieke

structuren van Kameroen. Betrokkene verklaart eveneens steeds een nauwe betrokkenheid gevoeld te hebben bij de zaak van de "Southern Cameroons" en dat hij zich heeft geëngageerd voor de "Southern Cameroons Belgium", waarbij hij algemeen penningmeester werd. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Deze beweringen volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar zijn medische toestand en hij verwijst naar zijn administratief dossier, waar zich meerdere verslagen bevinden opgesteld door Dr. Van Seymourtier. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat zijn medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het deze medische verslagen niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat de medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van zijn aanvraag art. 9ter. Deze aanvraag werd echter ongegrond verklaard op 17.01.2019, hem aangetekend verzonden op 01.02.2019. Betrokkene diende tegen deze ongegronde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV, doch deze werden door de RVV verworpen op 14.03.2022. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van betrokkenes medische toestand dient er opgemerkt te worden dat ook dit element reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van zijn aanvraag art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkene zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn aanvraag art. 9ter aanhaalde. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. We verwijzen in dit kader eveneens naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020).

Betrokkene haalt zijn belangrijk sociaal welzijn, sociaal leven en privéleven dat hij tot stand heeft gebracht en verwijst naar art. 8 EVRM. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Verder verklaart betrokkene dat hij een traditioneel huwelijk heeft afgesloten te Tienen in juni 2021 en hij voegt hierbij 2 foto's toe van de ceremonie. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Echter, betrokkene vermeldt de naam niet van de betrokken persoon waarmee hij traditioneel in het huwelijk is gestapt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk

is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet in contact kwam met justitie dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (zijn onafgebroken verblijf in België sinds 05.12.2013, de langdurige binding met België, zijn sociaal netwerk, dat betrokkene in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien, dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische sociale Zekerheid, dat betrokkene hier sociaal geworteld is, zijn intentie om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar hij deel van uitmaakt, zijn integratieparcours, het inburgeringsattest, de vrijwilligersovereenkomst met PSC Antwerpen vzw, het vrijwilligersattest met 'Filet Divers kansen voor iedereen', de twee getuigenverklaringen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven." Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf zijn bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt, nadat hij Kameroen had verlaten. Verzoeker benadrukte eveneens de

bijzonder lange periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst (Kameroen), waardoor hij de binding met zijn land van herkomst is verloren.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de door hem aangehaalde elementen in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Verzoeker benadrukte onder meer dat hij de nationaliteit van Kameroen heeft. Hij werd op 19 december 1977 geboren te Kumba (Kameroen), gelegen in de regio Sud-Ouest (Southwest Region): de meest westelijk gelegen van de regio's van Kameroen. Verzoeker behoort tot de Manyu division. Zijn stam is de Bayangi. Verzoeker stuurde af in 2004 aan de universiteit van Dschang (westelijke provincie) aan de faculteit wetenschappen en hij gaf les biologie aan verschillende scholen in Kumba. In 2012 zou verzoeker verder studeren en nam hij contact op met de Universiteit van Antwerpen. Verzoeker diende reeds op 19 september 2012 en op 24 juni 2013 telkens een aanvraag in tot het bekomen van een visum D, met het oog op het studeren in België. Een eerste aanvraag werd nog geweigerd op 13 december 2012, maar de tweede aanvraag werd aanvaard. De Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zich akkoord met de afgifte van een visum op 18 juli 2013 op voorwaarde dat een medisch attest conform artikel 58 van de Vreemdelingenwet zou worden voorgelegd. Verzoeker verliet op basis van het visum zijn land van herkomst. Op 5 december 2013 meldde verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur te Denderleeuw om zich te laten inschrijven op grond van artikel 119 van het KB van 8 oktober 1981. Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een bijlage 15 (geldig tot en met 5 januari 2015).

Hij keerde sindsdien - sinds december 2013 - niet meer terug naar zijn land van herkomst.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met zijn land van herkomst (Kameroen) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, het als "erg onwaarschijnlijk" wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoeker geen binding meer heeft met zijn land van herkomst omdat de verzoekende partij in Kameroen "geboren en deels opgegroeid" is en hij daar "ruim 36 jaar" verbleven heeft. Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoeker Kameroen verliet en het verlies van binding met zijn land van herkomst omwille hiervan.

Zijn verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoeker heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat hij heeft gekend in Kameroen. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat verzoeker in Kameroen "geboren en deels opgegroeid" is en hij daar "ruim 36 jaar" verbleven heeft. De gemachtigde miskent hierdoor de aangehaalde elementen door verzoeker in de bestreden beslissing. Er bovendien geen oog voor de binding die verzoeker heeft opgebouwd met België, hetgeen blijkt uit de verschillende documenten die hij heeft voorgebracht bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze verschillende documenten worden niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na zijn vertrek uit Kameroen en zijn verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Kameroen. De langdurige afwezigheid van verzoeker uit Kameroen, de redenen waarom hij vertrok uit Kameroen en zijn langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Dat de gemachtigde stelt dat verzoeker in Kameroen "geboren en deels opgegroeid" is en hij daar "ruim 36 jaar" verbleven heeft, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoeker in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoeker buiten Kameroen thans de belangen die hij nog heeft in Kameroen ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoeker. Het staat immers vast dat verzoeker naar België toekwam met een visum. Op 5 december 2013 meldde verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur te Denderleeuw om zich te laten inschrijven op grond van artikel 119 van het KB van 8 oktober 1981. Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een bijlage 15 (geldig tot en met 5 januari 2015). Sindsdien keerde hij dan ook niet meer terug naar Kameroen en verblijft hij bijna tien jaar in België.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat verzoeker geboren en (deels) opgegroeid is in Kameroen en hij hier langdurig verbleef - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoeker verblijvende is buiten Kameroen. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoeker. Dat hij voorheen verbleven heeft in Kameroen, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan

het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door hem aangehaalde elementen (documenten) in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat hij verblijvende was in België.

Verzoeker is ondertussen in Tienen traditioneel gehuwd in juni 2021. Verzoeker voegde tevens foto's van de ceremonie toe. Ook zijn huwelijksleven in België werd door hem aangehaald als buitengewone omstandigheid, hetgeen ten onrechte niet werd weerhouden door verweerder.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoeker wijst in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf tevens op de algemene situatie in zijn land van herkomst, Kameroen, en zijn eigen politiek engagement. Kameroen werd getroffen door een zogenaamde "Engelstalige crisis" sinds eind 2016.

Verzoeker haalde onder meer aan als volgt (zie pagina 7-10 van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet):

"De protestbewering van de Engelstalige bevolking van Kameroen – waartoe verzoeker behoort – transformeerde zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergerde in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in "Ghost Towns" operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de "Ghost Towns" operaties en de boycot van het onderwijs toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio's South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen bij de betogers. Vanaf november 2017 komen er meer en meer gewelddadige acties. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's wordt gekenmerkt door aanslagen en geweld. Er vinden confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizenden vluchten naar andere departementen.

Deze "Engelstalige crisis" zou derhalve betekenen dat verzoeker terechtkomt in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Dit geldt des te meer gelet op zijn persoonlijke situatie (zijn politiek engagement).

Tijdens zijn verblijf in Kameroen was verzoeker actief als leerkracht, maar zonder politiek engagement. Verzoeker vermeent dit bewust. Hij wist wat de gevolgen zouden zijn wanneer hij betrokken zou geraken bij de situatie van de "Southern Cameroons" (Ambazonia). Dit was een taboe. Dit betekent allesbehalve dat verzoeker de zaak voor zijn 'volk' niet genegen zou zijn. Verzoeker is opgegroeid in Kameroen als een "Southern Cameroonian". Hij groeide op, zich bewust zijnde van zijn origine. Hijzelf was niet politiek actief in Kameroen gezien de zeer slechte reputatie van de politieke partijen in Kameroen. Corruptie was schering en inslag én dit was gekend bij de bevolking.

Verzoeker benadrukt dan ook dat er een zeer belangrijk en relevant verschil is tussen een politieke gedachte beamen (zoals de onafhankelijkheid van "Southern Cameroon") en een politiek engagement opnemen binnen de politieke structuren van Kameroen.

Verzoeker was inderdaad niet politiek actief. De politieke structuur in Kameroen had een bijzonder slechte reputatie, gevoed door corruptie. Verzoeker hield zich hiervan afzijdig. Dit betekent echter niet dat verzoeker geen ideeën of gedachten had die politiek gekleurd kunnen zijn, integendeel. Dit betreft een heel andere kijk. Verzoeker heeft steeds een nauwe betrokkenheid gevoeld bij de zaak van de "Southern Cameroons".

Hij groeide op in Kameroen en zag welke situatie zich voordeed.

Het uitspreken van politieke gedachten voor de verbetering van de algemene situatie of het bekomen van autonomie voor "Southern Cameroon", of zelfs revolutionaire gedachten zoals de onafhankelijkheid van "Southern Cameroon", zijn zeer gevaarlijk (in het toenmalige klimaat) in Kameroen. Dit was bekend bij het volk en ook bij verzoeker. Hij wilde dit risico niet lopen. Hij wou ook zijn familie en zijn dochter (verzoeker heeft één dochter, B.(...) D.(...) E.(...), uit een relatie met G.(...) A.(...)) niet in gevaar brengen hierdoor. Het engagement van verzoeker kent bovendien een logisch verloop.

Verzoeker verliet Kameroen op het moment dat het SCNC ("Southern Cameroons National Council") zeer zwak stond. De meeste leiders van deze beweging bevonden zich in Nigeria. Het was bovendien zeer gevaarlijk om steun te geven aan deze organisatie of andere organisaties die strijden voor een "Southern Cameroon" (zoals reeds aangegeven hierboven).

In België, is verzoeker meer en meer in contact gekomen met verschillende groepen die strijden voor "Southern Cameroon" zoals het SCNC (via de heer S.(...) T.(...), adviseur op dat moment). Via hem heeft verzoeker meer en meer personen leren kennen van het SCNC en, nadien, van het SCB ("Southern

Cameroons Belgium"). Verzoeker werd vervolgens uitgenodigd om de bijeenkomsten bij te wonen en dus, stilaan, hiervan deel te gaan uitmaken.

Eind 2016 nam de onrust toe in Kameroen. Verzoeker en verschillende andere personen zagen dit als een moment om te pleiten voor eenheid, om gezamenlijk te strijden op een vreedzame manier voor hun land. Hierdoor is de idee meer en meer ontstaan om een gezamenlijk project uit te tekenen. Verzoeker was hiervan een onderdeel. Dit resulteerde in een eerste officiële meeting in Antwerpen in december 2016.

Het samenbrengen van al deze personen ging niet zonder slag of stoot. Dit was soms zeer moeilijk. Er werd zeer veel gediscussieerd, waardoor er soms onnodige tijd verloren ging.

Dit is ook verzoeker niet ontgaan. Verzoeker voelde er daarom eerst niet veel voor om binnen de bestaande structuren zich te engageren voor "Southern Cameroon". Verzoeker is ook opgegroeid in Kameroen, waar politiek een zeer slechte reputatie geniet. Corruptie is er schering en inslag. Verzoeker voelde wel dat hij iets moest doen, zeker gezien de onrusten die eind 2016 toenamen in Kameroen, waardoor hij ook deel is gaan uitmaken van een politieke structuur (zie hierboven).

Dit ging stap voor stap en werd versneld door de situatie in Kameroen sinds 2016.

De integratie van verzoeker binnen "Southern Cameroons Belgium" heeft dus een geleidelijk proces gekend, waarbij verzoeker in België meer en meer mensen leerden kennen die het opnamen voor "Southern Cameroon". Dit wakkerde het engagement van verzoeker aan. Het opnemen van dit engagement was in België ook mogelijk (in tegenstelling tot in Kameroen; zie hierboven). De opbouw van een politiek engagement door verzoeker werd versneld door de onrusten die begonnen in Kameroen eind 2016.

Het engagement van verzoeker ligt bij het nastreven van autonomie voor "Southern Cameroon", niet zozeer bij het uitbouwen van een politieke carrière binnen het SCB ("Southern Cameroons Belgium"). Verzoeker maakte wel deel uit van de structuur van deze organisatie, waardoor hij ook algemeen penningmeester was geworden".

Het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, zou als gevolg hebben dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Kameroen. De zogenaamde "Engelstalige crisis" in Kameroen en het eigen engagement van verzoeker werden hierom aangehaald als buitengewone omstandigheden.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat er sprake is van een "Engelstalige crisis" in Kameroen. Het blijkt echter niet dat de gemachtigde met deze aangehaalde situatie in Kameroen op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden in de gemaakte beoordeling. Er wordt immers net geen beoordeling gemaakt door de gemachtigde over de gevolgen van de "Engelstalige crisis" in Kameroen, los van de persoonlijke situatie van verzoeker, terwijl dit door verzoeker werd opgeworpen als een buitengewone omstandigheid.

Het onderzoek van de gemachtigde is hierom onvolledig en derhalve onzorgvuldig gebeurd.

In de beoordeling die wel werd gemaakt, wijst de gemachtigde er op dat verzoeker zou nalaten om nieuwe elementen (bewijzen) voor te brengen van zijn politiek engagement ten opzichte van de beoordeling die reeds werd gemaakt tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Daardoor is het volgens de gemachtigde "onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal" om deze ingeroepen elementen te beschouwen als buitengewone omstandigheden.

De gemachtigde sluit dit element derhalve uit als buitengewone omstandigheid ("onmogelijk") zonder evenwel na te gaan of het gaat om "elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties", hetgeen in strijd is met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen. Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet (eigen accentuering) stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Een beoordeling werd hiertoe niet gemaakt door verweerder.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Kameroen, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Kameroen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Kameroen te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er bijna 19 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (20.03.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (30.08.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid

is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat verzoeker geen 'buitengewone omstandigheden' had aangetoond die de indiening van de aanvraag via de reguliere procedure bijzonder moeilijk of onmogelijk maken.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 augustus 2021, na een uitgebreide theoretische uiteenzetting, volgende meer concrete buitengewone omstandigheden had aangevoerd:

“(…)

6. Conform de toepasselijke bepalingen, wordt door verzoekster hieronder klaar en duidelijk vermeld welke concrete buitengewone omstandigheden er zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

De verzoekende partij brengt in herinnering dat de beoordeling van deze elementen dient te geschieden overeenkomstig hetgeen in de voorgaande punten werd aangehaald.

7. Verzoeker heeft de nationaliteit van Kameroen. Hij werd op 19 december 1977 geboren te Kumba (Kameroen), gelegen in de regio Sud-Ouest (Southwest Region): de meest westelijk gelegen van de regio's van Kameroen.

Verzoeker behoort tot de Manyu division. Zijn stam is de Bayangi. Verzoeker stuurde af in 2004 aan de universiteit van Dschang (westelijke provincie) aan de faculteit wetenschappen en hij gaf les biologie aan verschillende scholen in Kumba. In 2012 zou verzoeker verder studeren en nam hij contact op met de Universiteit van Antwerpen

Verzoeker diende reeds op 19 September 2012 en op 24 juni 2013 telkens een aanvraag in tot het bekomen van een visum D, met het oog op het studeren in België. Een eerste aanvraag werd nog geweigerd op 13 december 2012, maar de tweede aanvraag werd aanvaard. De Dienst

Vreemdelingenzaken verklaarde zich akkoord met de afgifte van een visum op 18 juli 2013 op voorwaarde dat een medisch attest conform artikel 58 van de Vreemdelingenwet zou worden voorgelegd.

Verzoeker verliet op basis van het visum zijn land van herkomst. Op 5 december 2013 meldde verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur te Denderleeuw om zich te laten inschrijven op grond van artikel 119 van het KB van 8 Oktober 1981. Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een bijlage 15 (geldig tot en met 5 januari 2015). Hij keerde sindsdien niet meer terug naar zijn land van herkomst.

8. Verzoeker heeft reeds een langdurige binding met België opgebouwd, in tegenstelling tot de beperkte band die hij actueel nog heeft met zijn land van herkomst. Hij ontwikkelde alhier een sociaal netwerk en kan voorzien in zijn levensonderhoud.

Verzoeker kwam niet in contact met justitie. Hij valt niet ten laste van de Belgische sociale Zekerheid (aangezien hij slechts een medische waarborg heeft).

Verzoeker ontbeert deze basisbehoeften bij een terugkeer naar Kameroen. Dit volgt uit zijn langdurige afwezigheid uit dit land (bijna acht jaar ondertussen), waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoeker in staat is om (voor een langdurige, onzekere période) in zijn levensonderhoud te voorzien.

9. Verzoeker wijst tevens op de algemene situatie in zijn land van herkomst, Kameroen. Kameroen werd getroffen door een zogenaamde "Engelstalige crisis" sinds eind 2016.

De protestbewering van de Engelstalige bevolking van Kameroen - waartoe verzoeker behoort - transformeerde zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergerde in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot September 2017 manifesteert de crisis zich in "Ghost Towns" operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de "Ghost Towns" operaties en de boycot van het onderwijs toe. Op 1 Oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio's South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen bij de betogers.

Vanaf november 2017 koren er meer en meer gewelddadige acties. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's wordt gekenmerkt door aanslagen en geweld. Er vinden confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizenden vluchten naar andere departementen.

Deze "Engelstalige crisis" zou derhalve betekenen dat verzoeker terechtkomt in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Dit geldt des te meer gelet op zijn persoonlijke situatie (zijn politiek engagement).

Tijdens zijn verblijf in Kameroen was verzoeker actief als leerkracht, maar zonder politiek engagement. Verzoeker vermeent dit bewust. Hij wist wat de gevolgen zouden zijn wanneer hij betrokken zou geraken bij de situatie van de "Southern Cameroons" (Ambazonia). Dit was een taboe. Dit betekent allesbehalve dat verzoeker de zaak voor zijn 'volk' niet genegen zou zijn. Verzoeker is opgegroeid in Kameroen als een "Southern Cameroonian". Hij groeide op, zich bewust zijnde van zijn origine. Hijzelf was niet politiek actief in Kameroen gezien de zeer siechte reputatie van de politieke partijen in Kameroen. Corruptie was schering en inslag én dit was gekend bij de bevolking.

Verzoeker benadrukt dan ook dat er een zeer belangrijk en relevant verschil is tussen een politieke gedachte beamen (zoals de onafhankelijkheid van "Southern Cameroon") en een politiek engagement opnemen binnen de politieke structuren van Kameroen.

Verzoeker was inderdaad niet politiek actief. De politieke structuur in Kameroen had een bijzonder siechte reputatie, gevoed door corruptie. Verzoeker hield zich hiervan afzijdig. Dit betekent echter niet dat verzoeker geen ideeën of gedachten had die politiek gekleurd kunnen zijn, integendeel. Dit betreft een heel andere kijk. Verzoeker heeft steeds een nauwe betrokkenheid gevoeld bij de zaak van de "Southern Cameroons".

Hij groeide op in Kameroen en zag welke situatie zich voordeed.

Het uitspreken van politieke gedachten voor de verbetering van de algemene situatie of het bekomen van autonomie voor "Southern Cameroon", of zelfs revolutionaire gedachten zoals de onafhankelijkheid van "Southern Cameroon", zijn zeer gevaarlijk (in het toenmalige klimaat) in Kameroen. Dit was bekend bij het volk en ook bij verzoeker. Hij wilde dit risico niet lopen. Hij wou ook zijn familie en zijn dochter (verzoeker heeft één dochter, B.(...) D.(...) E.(...), uit een relatie met G.(...) A.(...)) niet in gevaar brengen hierdoor. Het engagement van verzoeker kent bovendien een logisch verloop.

Verzoeker verliet Kameroen op het moment dat het SCNC {"Southern Cameroons National Council"} zeer zwak stond. De meeste leiders van deze beweging bevonden zich in Nigeria. Het was bovendien zeer gevaarlijk om steun te geven aan deze organisatie of andere organisaties die strijden voor een "Southern Cameroon" (zoals reeds aangegeven hierboven).

In België, is verzoeker meer en meer in contact gekomen met verschwende groepen die strijden voor "Southern Cameroon" zoals het SCNC (via de heer S.(...) T.(...), adviseur op dat moment). Via hem heeft verzoeker meer en meer personen leren kennen van het SCNC en, nadien, van het SCB {"Southern Cameroons Belgium"). Verzoeker werd vervolgens uitgenodigd om de bijeenkomsten bij te wonen en dus, stilaan, hiervan deel te gaan uitmaken.

Eind 2016 nam de onrust toe in Kameroen. Verzoeker en verschwende andere personen zagen dit als een moment om te pleiten voor eenheid, om gezamenlijk te strijden op een vreedzame manier voor hun land. Hierdoor is de idee meer en meer ontstaan om een gezamenlijk project uit te tekenen. Verzoeker was hiervan een onderdeel. Dit resulteerde in een eerste officiële meeting in Antwerpen in december 2016.

Het samenbrengen van al deze personen ging niet zonder slag of stoot. Dit was soms zeer moeilijk. Er werd zeer veel gediscussieerd, waardoor er soms onnodige tijd verloren ging.

Dit is ook verzoeker niet ontgaan. Verzoeker voelde er daarom eerst niet veel voor om binnen de bestaande structuren zich te engageren voor "Southern Cameroon". Verzoeker is ook opgegroeid in Kameroen, waar politiek een zeer siechte reputatie geniet. Corruptie is er schering en inslag. Verzoeker voelde wel dat hij iets moest doen, zeker gezien de onrusten die eind 2016 toenamen in Kameroen, waardoor hij ook deel is gaan uitmaken van een politieke structuur (zie hierboven).

Dit ging stap voor stap en werd versneld door de situatie in Kameroen sinds 2016.

De integratie van verzoeker binnen "Southern Cameroons Belgium" heeft dus een geleidelijk proces gekend, waarbij verzoeker in België meer en meer mensen leerden kennen die het opnamen voor "Southern Cameroon". Dit wakkerde het engagement van verzoeker aan. Het opnemen van dit engagement was in België ook mogelijk (in tegenstelling tot in Kameroen; zie hierboven). De opbouw van een politiek engagement door verzoeker werd versneld door de onrusten die begonnen in Kameroen eind 2016.

Het engagement van verzoeker ligt bij het nastreven van autonomie voor "Southern Cameroon", niet zozeer bij het uitbouwen van een politieke carrière binnen het SCB {"Southern Cameroons Belgium"). Verzoeker maakte wel deel uit van de structuur van deze organisatie, waardoor hij ook algemeen penningmeester was geworden.

10. Verzoeker diende in België meermaals een verzoek in tot internationale bescherming en een aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, maar zijn aanvragen werden telkens afgewezen. Niettemin wijzen deze aanvragen erop dat verzoeker zich telkens in België bevond.

Verzoeker wijst tevens op zijn medische situatie. In het administratief dossier bevinden zich meerdere verslagen, opgesteld door Dr. Van Seymourtier. Dr. Van Seymourtier is orthopedisch Chirurg gespecialiseerd in heup- en kniechirurgie met de nadruk op protheseschirurgie en arthroscopie van de heup. Het gaat derhalve om een standaard medisch attest opgesteld door een specialist op zijn vakgebied. De ernst van de aandoening van verzoeker is gedetailleerd weergegeven in de medische attesten die hij overmaakte. Verzoeker is onderhevig aan een aanslepend mechanisch pijnprobleem ter hoogte van beide liezen. Er is onder meer sprake van een vergevorderde bilaterale Coxarthrose.

Verzoeker heeft derhalve medische noden, waarvan niet blijkt dat verzoeker de nodige zorgen kan bekomen in Kameroen. Dit maken derhalve buitengewone omstandigheden uit.

11. Verzoeker heeft een langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. Verzoeker vormt geen belasting voor de Belgische sociale zekerheid. Hij kan zelf in zijn levensonderhoud voorzien.

In tegenstelling tot zijn binding met België, heeft verzoeker zijn band met Kameroen (het land waarvan hij de nationaliteit van bezit) stelselmatig verloren. Hij is sinds zijn aankomst in België niet meer naar Kameroen teruggekeerd. Het is voor verzoeker dan ook bijzonder moeilijk om voor maanden naar Kameroen te verhuizen, onwetende wanneer hij terug kan keren naar het land waar hij sociaal geworteld is en waar hij kan voorzien in zijn levensonderhoud.

12. Het is om bovenvermelde redenen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk, om terug te keren naar Kameroen om aldaar de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Aan de verzoekende partij de verplichting opleggen om zijn verzoek tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen (en de langdurige administratieve procedure die dergelijke verplichting met zich zou meebrengen), zal ertoe leiden dat hij zijn leven dat zij reeds langdurig in België hebben opgebouwd moet achterlaten, zowel op educatief als sociaal vlak.

De verzoekende partij beroept zich tevens op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM.

Huidige situatie valt onder het toepassingsgebied van deze internationale rechtsregel en beklemtuont dat het opleggen van de verplichting te verhuizen naar Kameroen voor het louter indienen van de aanvraag een ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privé-, gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Zowel deze aard als intensiteit ervan werden hierboven toegelicht. De verzoekende partij heeft dan ook een belangrijke sociaal welzijn, een sociaal leven, tot stand gebracht in het kader van artikel 8 EVRM. Het zou derhalve ongerechtvaardigd zijn, gezien de vele nadelen voor de verzoekende partij, om de verplichting op te leggen de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen in het buitenland terwijl de nadelen voor de Belgische staat uitermate beperkt zijn en zelfs volledig afwezig blijven. De verzoekende partij vormt net een belangrijk onderdeel in de samenleving waartoe hij behoort.

Ook op grond van dit artikel, moeten buitengewone omstandigheden worden aangenomen.

13. De verzoekende partij vraagt dan ook dat omwille van alle bovenstaande omstandigheden dewelke in zijn geheel dienen beoordeeld te worden, hun verblijfssituatie te regulariseren en buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

De noodzakelijke belangenafweging laat immers een zeer groot nadeel zien voor de verzoekende partij, terwijl de belangen van de Belgische Staat amper of zelfs niet worden geschaad.

Gelet op al het bovenstaande komt het in de situatie van de verzoekende partij dan ook bijzonder disproportioneel voor dat zij naar Kameroen moeten verhuizen.

In deze concrete situatie dienen dan ook buitengewone omstandigheden te worden aanvaard."

2.7. In zijn middel herinnert verzoeker eraan dat hij zijn langdurige verblijf in België en het verbreken van de bindingen met zijn land van herkomst als buitengewone omstandigheden had ingeroepen, waarbij hij nogmaals zijn ganse historiek schetst. Hij acht het kennelijk onredelijk dat de beperkte binding met zijn land van herkomst niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard.

2.8. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker "het niet aannemelijk (maakt) dat hij geen enkele band heeft met Kameroen. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 36 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst." Verzoeker acht het onredelijk dat in de beslissing wordt gesteld dat hij bij een afreis naar Kameroen een beroep zou kunnen doen op familie, vrienden of kennissen, maar hij toont niet aan dat er na een afwezigheid van een tiental jaren niemand meer zou zijn in zijn land van herkomst met wie hij nog in contact staat. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de kanttekening in de bestreden beslissing dat zijn ouders en zijn dochter nog in Kameroen verblijven. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn lange afwezigheid uit zijn land van herkomst een belemmering zou vormen om de aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in te dienen, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat dit geen 'buitengewone omstandigheid' uitmaakt.

2.9. Het gegeven dat verzoeker destijds met een visum toekwam in België en alhier gedurende 10 jaar verbleef wordt in de beslissing niet betwist. In de beslissing wordt een overzicht geboden van verzoekers verblijfshistoriek, waarbij opvalt dat verzoekers verblijf, in tegenstelling tot wat hij laat uitschijnen, niet steeds gedekt werd door een verblijfstitel: "Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene naar België is gekomen door middel van een visum type D waarvoor hij het akkoord kreeg op 18.07.2013. Op 31.10.2014 verviel het verblijf op basis van een studentervisum. Op 06.02.2015 kwam er een akkoord tot verlenging omwille van het wel voldoen aan de voorwaarden. Het BIVR verviel echter op 31.10.2015, waarop er op 09.02.2017 een weigering voor verlenging volgde. Betrokkene diende eveneens verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter in, dit respectievelijk op 10.03.2015, 28.04.2015, 13.01.2016, 18.11.2016 en 19.10.2018. De eerste vier aanvragen werden allen onontvankelijk verklaard, dit respectievelijk op 19.03.2015, 12.05.2015, 23.05.2016 en 20.02.2017. De laatste aanvraag werd op 17.01.2019 ongegrond verklaard. Het beroep hiertegen werd op 14.03.2022 verworpen." Verzoeker kan dus niet voorhouden dat zijn preciaire verblijf in België en de afwezigheid uit zijn land van herkomst de indiening van de aanvraag via de reguliere weg zou bemoeilijken.

2.10. Wat verzoekers traditionele huwelijk in Tienen betreft, wordt in de beslissing het volgende gesteld:

“Verder verklaart betrokkene dat hij een traditioneel huwelijk heeft afgesloten te Tienen in juni 2021 en hij voegt hierbij 2 foto’s toe van de ceremonie. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Echter, betrokkene vermeldt de naam niet van de betrokken persoon waarmee hij traditioneel in het huwelijk is gestapt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.” In zijn middel poneert verzoeker enkel dat dit element ten onrechte niet werd weerhouden, maar hij toont niet aan dat een tijdelijke terugkeer om de aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in te dienen wél een disproportionele inbreuk op zijn recht op gezinsleven zou uitmaken. De Raad stipt aan dat het traditionele huwelijk werd afgesloten toen verzoeker niet over een verblijfstitel beschikte en dat er weinig elementen worden aangereikt die wijzen op een doorleefd gezinsleven. Zo wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker de naam van zijn ‘echtgenote’ onvermeld laat. Verzoeker toont dus niet aan dat de onontvankelijkheidsbeslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

2.11. Aangaande verzoekers voorgehouden politieke problemen in Kameroen - hoewel hij benadrukt dat hij zich aldaar niet politiek engageerde, en zijn engagement in België ontwikkelde - wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker hiervoor geen bewijzen aanbrengt en dat hij deze problematiek reeds had aangekaart in het kader van zijn procedure inzake internationale bescherming: *“Betrokkene verwijst naar de algemene toestand in zijn land van herkomst waarbij Kameroen getroffen werd door een zogenaamde “Engelstalige crisis” sinds eind 2016. Verder benadrukt betrokkene dat er een zeer belangrijk en relevant verschil is tussen een politieke gedachte beamen (zoals de onafhankelijkheid van de “Southern Cameroon”) en een politiek engagement opnemen binnen de politieke structuren van Kameroen. Betrokkene verklaart eveneens steeds een nauwe betrokkenheid gevoeld te hebben bij de zaak van de “Southern Cameroons” en dat hij zich heeft geëngageerd voor de “Southern Cameroons Belgium”, waarbij hij algemeen penningmeester werd. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Deze beweringen volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”* Verzoeker laat in zijn middel uitschijnen dat zijn situatie in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf noopt tot een andere beoordeling, maar reeds in het kader van het bevestigende arrest van de Raad van 6 november 2018 (RvV 6 november 2018, nr. nr. 212 013) werd vastgesteld dat verzoeker *“hoegenaamd niet aan(toont) dat hij een activist is die omwille van zijn activiteiten in de negatieve belangstelling kan staan van zijn nationale autoriteiten”* en dat hij *“zonder enige vrees naar de Kameroense ambassade in Brussel ging om een nieuw paspoort te bekomen in de zomer van 2017”*, waardoor zijn voorgehouden problemen met de Kameroense autoriteiten volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers voorgehouden politieke engagement, kan hij evenmin hard maken dat dit engagement in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf anders zou moeten worden beoordeeld.

2.12. Tenslotte levert verzoeker kritiek op de bestreden beslissing omdat de periode waarin hij ‘tijdelijk’ zou moeten terugkeren in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag via de bevoegde vertegenwoordiging niet nader wordt omschreven. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf de behandelingsduur van dergelijke aanvraag niet als een buitengewone

omstandigheid had aangevoerd, zodat hij de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek kan verwijten. Verzoeker kan thans de behandeldingsduur van 19 maanden van onderhavige aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aanwenden om te stellen dat de behandeldingsduur van een aanvraag die vanuit het buitenland zou worden ingediend sowieso een langdurige terugkeer met zich zou brengen.

2.13. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bepaalde buitengewone omstandigheden had aangevoerd die door de gemachtigde van de staatssecretaris zouden zijn veronachtzaamd. Verzoeker slaagt er dus niet in een onzorgvuldigheid aannemelijk te maken. Het gegeven dat verzoeker het oneens is met de beoordeling van de door hem aangevoerde buitengewone omstandigheden komt neer op zijn mening, die wezenlijk opportunistiek betreft waarvoor de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet bevoegd is (cf. RvS 6 november 2018, nr. 242.842). Hoe dan ook volstaat dit niet om aan te tonen dat de overwegingen uit de bestreden beslissing niet deugdelijk of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.14. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker toont evenmin aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN